

Arrest

**nr. 38 365 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 34 406 van 19 november 2009 waarbij de vraag tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid namelijk het behandelen van het verzoek tot schorsing wordt verworpen.

Gezien de memorie en het verzoek tot voortzetting van verzoekende partij en de repliekmemorie van verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat XXX en van advocaat XXX, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 2 augustus 2009 België binnen in het bezit van valse documenten.

Op 3 augustus 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker weigert een repatriëringpoging naar Afghanistan op 24 augustus 2009 en wordt opnieuw opgesloten.

Op 27 augustus 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 28 augustus 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en wordt hem een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis gebracht.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 20 augustus 2008 te Mytilini, Griekenland.

In het dossier bevindt zich een vraag tot overname van verzoeker aan Griekenland gedateerd op 4 september 2009.

Op 19 oktober 2009 deelt België aan de Griekse autoriteiten mee dat er sprake is van een stilzwijgende aanvaardig van de overname van verzoeker, overeenkomstig artikel 17.2 en artikel 18.7 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Op 19 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. M.

geboren te(...), op (in) 00.00.1989

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18(7) en 10(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, kwam op 02.08.2009 aan op de luchthaven van Zaventem komende van Athene. Hij was in bezit van een valse identiteitskaart van Roemenië en werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, °1 en °3 van de wet van 15.12.1980 en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 27.08.2009 een asielaanvraag indiende. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat op 20.08.2008 de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen door de Griekse instanties te Mytilini (hit Eurodac GR21937347). Tijdens zijn verhoor in het kader van zijn asielaanvraag stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland binnenkwam. Op 04.09.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(2) van Verordening 343/2003. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen.

Gevraagd naar de reden waarom de betrokkene een asielaanvraag indiende in België stelde hij dat hij hoorde dat België een goed land is om te leven en te verblijven. Hij stelt dat hij in goede gezondheid verkeert en geen familie in België heeft.

In een verzoekschrift tot invrijheidstelling dd. 09.10.2009 stelt de advocaat dat een verwijdering van het grondgebied van de betrokkene een schending zou zijn van de artikels 3 en 8 van het EVRM.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (in zeldzame gevallen werd deze verblijfsternijn overschreden was dit te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten worden voorgelegd aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en te worden ingegeven in de Eurodac-gegevensbank in toepassing van Verordening 343/2003).

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de centra, waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd. 02.12.2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat de betrokkene niet het risico loopt om zonder behandeling van de asielaanvraag naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het EHRM stelt verder ook dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's-Gravenhage te Zwolle

verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebreide, nieuwe en diepgaande informatie van onder meer de aanbevelingen van het UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009.

De betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 of 8 van het EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. Overigens dient benadrukt te worden dat de betrokkene tijdens zijn verhoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag op geen enkel ogenblik verwees naar deze vrees of een mogelijke slechte behandeling in Griekenland.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten."

Op 4 november 2009 dient verzoeker huidig beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 november 2009 vraagt verzoeker bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de vordering tot schorsing te behandelen, gezien de overdracht aan Griekenland gepland is op 19 november 2009.

Bij arrest van de Raad nr. 34 406 van 19 november 2009 wordt dit verzoek verworpen.

De geplande repatriëring gaat niet door en op 20 november 2009 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum.

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit het arrest nr. 34.406 van 19 november 2009 blijkt dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nl. de behandeling van de vordering tot schorsing werd verworpen.

Verzoeker had deze voorlopige maatregelen gevraagd op basis van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Nu in het arrest enkel uitspraak wordt gedaan over het ontbreken van de uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt in huidig arrest zowel vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring behandeld.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoekende partij stukken neer. Aangezien dit niet is voorzien in het procedurereglement, worden deze stukken uit de debatten geweerd.

2.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en in de repliekmemoirie werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden

bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze excepties te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout;
Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15.12.1980;
Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
Overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en overschrijding of afwending van macht.*

Uiteenzetting:

Doordat tegenpartij ten onrechte stelt dat verzoeker zonder risico overgedragen kan worden aan Griekenland.

Terwijl, rekening houdende met recente gegevens in bijgevoegde stukken, voldoende vaststaat dat Griekenland geen of onvoldoende bescherming zal bieden en dat verzoeker een ernstig risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM doordat Griekenland zich frequent schuldig maakt aan directe of indirecte refoulement.

Doordat de tegenpartij in de aangevochten beslissing verwijst naar het feit dat Griekenland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten zouden inmiddels de Europese richtlijnen betreffende asiel en opvang van asielzoekers in hun nationaal recht hebben omgezet en er zouden geen gegevens zijn dat dit niet correct gebeurd zou zijn (§4).

Terwijl het feit dat de Conventie werd ondertekend en de Europese richtlijnen correct in het nationale recht van de Lidstaat werden omgezet, geenszins betekent dat de voorziene garanties in betreffende regelgeving ook effectief worden geboden door Griekenland. Integendeel, uit bijgevoegde recente rapporten, en ook uit oudere rapporten, die allen dateren van na de omzetting, blijkt duidelijk dat er een grote kloof is tussen wat er staat geschreven en wat er precies wordt gedaan. Griekenland komt zijn internationale verplichtingen op het gebied van asiel nog steeds niet na, erger nog, de Griekse autoriteiten hebben zich recentelijk nog schuldig gemaakt aan geheime uitwijzingen van asielzoekers, een schending van artikel 3 EVRM.

Doordat de tegenpartij in de aangevochten beslissing concludeert dat verzoeker niet kan aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 of 8 EVRM. Verzoeker zou ook op geen enkel ogenblik verwezen hebben naar een vrees voor een schending van artikel 3 EVRM of naar een mogelijke slechte behandeling in Griekenland (§10).

Terwijl uit bijgevoegde recente stukken voldoende blijkt dat verzoeker, een asielzoeker komende van Afghanistan, een ernstig risico loopt op schending van artikel 3 EVRM indien hij zou worden teruggestuurd naar Griekenland, en dit onafhankelijk van het besef hiervan in hoofde van verzoeker. De aangevochten beslissing verwijst op geen enkel ogenblik naar de actuele situatie of naar recentere stukken zodat niet kan worden geconcludeerd dat de situatie in Griekenland nog steeds deze zou zijn als dewelke beschreven in betreffende beslissing.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van de middelen in bijlage een reeks recente stukken toe. Een korte bespreking en de toepasselijkheid ervan op de situatie van verzoeker volgt hieronder:

"The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin-regulations, report on a joint fact-finding mission" van het Oostenrijkse Rode Kruis en Caritas Oostenrijk van 17 augustus 2009 (stuk 2):

o Zo wijst het rapport al in zijn inleiding op het volgende: "The main reason for this decision was that Austrian authorities are continuously returning foreigners to Greece under the Dublin Regulation, assuming that Greece is complying with EU standards for the reception of asylum seekers, access to the asylum procedure and procedural guarantees. According to some of the previous reports this seems at least doubtful. " Dit betekent bijgevolg dat de twijfel waarvan sprake eveneens van toepassing is op verzoeker indien deze wordt teruggestuurd en zijn asielaanvraag wordt behandeld door Griekenland.

o "...seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counselling. This apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedure, a failure to lodge an appeal within the 30 day deadline and other problems." Aangehaalde problemen in de behandeling van de aanvraag zijn dan ook direct van toepassing op de behandeling van de aanvraag van verzoeker.

o "According to our interview partners the first instance asylum procedure is conducted by the Greek aliens police. Access is rather restricted. Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews

per day according to police guidelines. This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker. Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview and no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information - let alone in the mother tongues of the asylum seekers - about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counselling. " Er bestaat geen twijfel over dat bovenstaande vaststellingen eveneens voor verzoeker zouden gelden. Verzoeker spreekt dan wel wat Engels, toch is het absoluut noodzakelijk dat hij zijn vluchtverhaal in zijn eigen taal, Pashtoun, kan weergeven en dit ter volledigheid van de asielaanvraag. Indien dit niet mogelijk is, kan er niet worden geconcludeerd dat Griekenland haar internationaalrechtelijke verplichtingen nakomt.

o "Some of our interview partners told us that they had experienced degrading treatment. Examples include: Asking a policeman at the airport for children 's nappies and having to buy them from him for EUR 20,... " Verzoeker verklaarde aan de telefoon dat hij in Griekenland werk had gevonden bij een politieagent. Zeer waarschijnlijk zal dit gebeurd zijn tegen een loon dat onder het toegelaten minimum ligt en zonder wettelijke garanties.

o In het interview met Ms. Kalliopi Stefanaki, protection officer of UNHCR Greece and UNHCR representative in the Greek Asylum Appeals Board, zegt zij het volgende: "UNHCR is criticizing this and still advises EU countries against re turning people to Greece. It is illegal to deny the access to the asylum system. The authorities should take all necessary measures to ensure the effective access to the asylum system of all those who wish to apply for asylum. " En nog: "The Greek asylum procedure is not fair at the moment. The real problem is to find out how the procedure could be made fairer and more efficient. Greece has about 20.000 new asylum applications each year, a considerable number among them turns out to be manifestly unfounded claims lodged by economic migrants."

o De interviews met asielzoekers uit Afghanistan (p. 52 tem 82) maken voldoende duidelijk dat Griekenland haar verplichtingen niet nakomt zodat het voor verzoeker zeer waarschijnlijk is dat hij zal worden blootgesteld aan een gelijkaardige behandeling.

Persmededeling van het Duitse "Bundesverfassungsgericht" van 09.09.2009 (stuk 3). Hierin staat het volgende: "Voor het uitvaardigen van een tijdelijk bevel was doorslaggevend dat de aanvrager - gesteund door ernstig te nemen bronnen - vreest dat een reglementaire registratie in Griekenland momenteel onmogelijk kan zijn voor hem, en dat hij daardoor, als het tijdelijk bevel niet gegeven wordt, niet meer bereikbaar zou zijn voor het proces in de hoofdzaak, zodat hij daar geen resultaat meer zou kunnen bereiken.

Een verklaring over de grondwettelijkheid van de beslissing van het hooggerechtshof of over de geplande uitwijzing staat niet in het besluit vermeld. " Minstens kan hieruit worden afgeleid dat het omzetten van richtlijnen in nationaal recht en de effectieve toepassing ervan twee verschillende zaken zijn. Er wordt tevens verwezen naar de Europese Grondwet en meer bepaald naar de bepaling betreffende de solidariteit tussen lidstaten dewelke eventueel ook van toepassing zou kunnen zijn ten aanzien van het gemeenschappelijk asielbeleid indien blijkt dat er grote overbelasting is van het asielsysteem van een lidstaat (in casu Griekenland).

Beslissing van het "Tribunal Administratif de Paris van 09.10.2009 (stuk 4), waarin de Rechtbank overweegt dat de Prefect door te beslissen betrokkene terug te sturen naar Griekenland zonder rekening te hebben gehouden met de aangebrachte problemen betreffende de asielprocedure in Griekenland, een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. De vernietiging werd uitgesproken.

Nieuws website Human Rights Watch: "Greece, Unsafe and Unwelcoming Shores" van 12 oktober 2009 (stuk 5). Opnieuw worden de asielprocedure en de omstandigheden waarin asielzoekers verblijven aangeklaagd. Aangezien de recentheid van het nieuws mag worden aangenomen dat verzoeker eveneens met aangehaalde feiten in aanraking zal komen indien zijn asielaanvraag door Griekenland wordt behandeld.

Rapport van "Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS)" van oktober 2009 over illegal deportaties in het kader van de Dublinverordening (stuk 6). In het rapport wordt opnieuw uitgebreid melding gemaakt van het gebrekkige asielsysteem in Griekenland. Daarnaast wordt er ingegaan op de illegale deportaties, niet alleen van asielzoekers aan de grens, maar zelfs van geregistreerde asielzoekers met een hangende procedure (p.30 e.v.). Ook wordt er in het rapport melding gemaakt van het risico op ketting-refoulement via Turkije. Verzoeker is Griekenland binnengekomen via Turkije zodat het risico op ketting-refoulement wel degelijk bestaat zodat verzoeker het risico loopt via Turkije terug te worden gestuurd naar Afghanistan.

"No refugee-migrants in Greece", rapport van Human Rights Watch van november 2009 (stuk 7). Een laatste rapport van HRW over geheime uitzettingen. Zoals in het rapport van NOAS al werd aangegeven maakt Griekenland zich hieraan schuldig. Dit wordt nogmaals bevestigd in het rapport van HRW. Dit

wijst er op dat het risico groot is en dat verzoeker bij een eventuele terugbrenging blootgesteld wordt aan dergelijke praktijken.

- Persmededelingen van UNHCR tussen 14.05.2009 en 23.10.2009 (stuk 8). In de persmededeling van 1707.2009 staat het volgende: UNHCR will not participate in the new asylum procedure in Greece unless structural changes are made, The

United Nations High Commissioner for Refugees notes with great concern that the structural changes introduced by the new Presidential Decree 81/2009 do not sufficiently guarantee efficiency and fairness of the refugee status determination procedure in Greece as required by International and European legislation. " Deze mededeling toont voldoende aan dat er ernstige problemen zijn betreffende de asielprocedure in Griekenland. De persmededeling dateert van na de aangehaalde documentatie in de aangevochten beslissing zodat rederlijkerwijze kan worden aangenomen dat de aangevochten beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens. Hieruit blijkt dan ook dat het voor verzoeker zeer aannemelijk is dat ook zijn asielaanvraag niet zal behandeld worden overeenkomstig de internationaalrechtelijke bepalingen terzake.

Op grond van de aangehaalde stukken staat vast dat de bestreden beslissing de in de middelen aangevoerde beginselen en bepalingen schendt."

In de memorie verwijst verzoeker nog naar de omstandigheid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens "de schorsing van de uitwijzing heeft uitgesproken" en verwijst hij nog naar een "Gezamenlijke verklaring van Griekse organisaties aan de EU betreffende schending van het gemeenschappelijk asielrecht" van 16 november 2009 waaruit volgens hem blijkt dat de asielprocedure in Griekenland niet in overeenstemming is met het Europees recht en naar een "persmededeling EU" van 19 november 2009 getiteld "La Grèce viole ses obligations envers les demandeurs d'asile".

Ter zitting deelt de advocaat van verzoekende partij mee dat het EHRM de schorsing van de uitwijzing heeft verlengd.

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de voorschriften van de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de inhoud van de bestreden beslissing en de beslissing zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag vermeldt.

Verwerende partij zet uiteen dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan door verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar het land van herkomst, maar enkel de overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten inhoudt. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven". Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verwerende partij verwijst tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008 waarin wordt gesteld dat de verplichtingen van artikel 3 van het EVRM niet worden miskend door verzoeker te verwijzieren naar Griekenland.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen. Betreffende de door verzoeker aangehaalde rapporten en beslissingen stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoot zich in een gelijkaardige situatie te bevinden. Verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt dat hij het

slachtoffer is geweest van onmenselijke behandeling tijdens zijn verblijf in Griekenland, hij brengt algemene stukken aan die geen betrekking hebben op zijn persoon. Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor op geen enkele wijze aangegeven dat hij Griekenland heeft verlaten omdat zijn opvang er niet werd gewaarborgd of dat hij zou behandeld zijn in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij heeft zelfs geen asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in Griekenland.

De gemachtigde van de staatssecretaris is geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels tot de bestreden beslissing gekomen. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verwerende partij zet uiteen dat Griekenland op basis van de Verordening 343/2003 de verplichting heeft om verzoeker over te nemen en dat België als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat, evenmin kan van een lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen de lidstaten onderling.

Alle lidstaten passen overigens de Verordening 343/2003 toe en ook de overdracht van asielzoekers naar Griekenland. Noch het Hof van Justitie, noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de lidstaten immers een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland opgelegd. België kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen.

Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld, dient hij zich tot de bevoegde autoriteiten te richten.

Verwerende partij merkt tevens op dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van de richtlijnen maar ook de nodige praktische maatregelen heeft genomen om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Verwerende partij geeft in de nota een uitgebreide opsomming van concrete maatregelen die reeds werden genomen en geïmplementeerd. Deze maatregelen en elementen wijzen erop dat de Griekse overheid de aanbevelingen van internationale organisaties niet zomaar naast zich neerlegt, maar zich integendeel actief inzet voor een verbetering van de bestaande praktijken.

Verzoeker kan niet ontkennen dat de Griekse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Wanneer verzoeker meent dat dit niet het geval zou zijn, kan hij zich nog steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te verkrijgen.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt uiteengezet dat Griekenland enkele wetwijzigingen heeft doorgevoerd om tegemoet te komen aan de Europese richtlijnen. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unieverdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en deze lidstaten tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 18.7 en 10.2 van Verordening (EG) 343/2003. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de

behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoeker de materiële motiveringsplicht zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Naast verzoekers kritiek in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en die hieronder in punt 4.4. besproken wordt, blijkt dat verzoeker kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de actuele situatie in Griekenland of naar actuele stukken waaruit zou blijken dat de situatie nog is zoals beschreven in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar de toestand in Griekenland en dat onder meer melding wordt gemaakt van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008, naar een vonnis van 20 april 2009 van de Nederlandse Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's Graveshage te Zwolle en naar een oordeel van de Noorse Kamer van Beroep voor Immigratie van na februari 2009. Verzoekers opmerking dat geen rekening gehouden wordt met recente elementen gaat bijgevolg niet op. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker zelf nooit melding had gemaakt van problemen bij het indienen van een asielaanvraag in Griekenland -integendeel, uit zijn verklaringen blijkt dat hij er nooit asiel heeft aangevraagd of hiertoe een poging heeft ondernomen- of van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg op basis van de stukken van het dossier en niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, die aan Griekenland toekomt. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat uit recente gegevens die bij het verzoekschrift worden gevoegd, voldoende blijkt dat Griekenland geen of onvoldoende bescherming zal bieden en dat verzoeker een ernstig risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM omdat Griekenland zich frequent schuldig maakt aan direct of indirect refoulement. Verzoeker voert aan dat uit de informatie die hij bijvoegt, die dateert van na de omzetting van de Europese richtlijnen in Grieks nationaal recht, blijkt dat er een grote kloof is tussen wat staat geschreven en wat er wordt gedaan en dat Griekenland zijn internationale verplichtingen op het gebied van asiel niet nakomt. De bestreden beslissing verwijst niet naar de actuele situatie of naar recente stukken zodat niet kan worden geconcludeerd dat de actuele toestand in Griekenland overeenstemt met deze beschreven in de beslissing. Verzoeker vermeldt citaten uit een rapport van het Oostenrijkse Rode Kruis en Caritas Oostenrijk van 17 augustus 2009, uit een interview met mevrouw K.S., Protection officer of UNHCR Greece en UNHCR afgevaardigde in de Griekse beroepsinstantie in asielzaken, uit interviews met asielzoekers uit Afghanistan, uit een persmededeling van het Duitse Bundesverfassungsgericht van 9 september 2009, verzoeker verwijst naar een beslissing van het Tribunal Administratif de Paris van 9 oktober 2009, naar de website van Human Rights Watch en het artikel "Greece, unsafe and unwelcoming shores" van 12 oktober 2009, naar een rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers van oktober 2009, naar een rapport van Human Rights Watch "No refugee-migrants in Greece" van november 2009, naar persmededelingen van het UNHCR tussen 14 mei 2009 en 23 oktober 2009, naar de omstandigheid dat het Europees Hof voor de rechten van de Mens ten opzichte van hem een Rule 39 heeft uitgesproken, naar een "Gezamenlijke verklaring van Griekse organisaties aan de EU betreffende schending van het gemeenschappelijk asielrecht" van 16 november 2009 en naar een "persmededeling EU" van 19 november 2009 getiteld "La Grèce viole ses obligations envers les demandeurs d'asile".

De Raad gaat eerst na wat de situatie van verzoeker zelf is zoals blijkt uit zijn verklaringen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 4 september 2009 heeft verklaard dat de reden waarom hij naar België gekomen is, is dat hij België een leuk land vond om te leven en te verblijven. Uit dit interview en uit het formulier voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat opgesteld op 4 september 2009 blijkt dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland en dat hij daar heeft verbleven van augustus 2008 tot 2 augustus 2009.

Hieruit blijkt dus dat verzoeker heeft verklaard geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland, dat hij geen melding heeft gemaakt van foltering of onmenselijke behandeling of van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of van de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak, dit terwijl hij toch een jaar in Griekenland heeft verbleven.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verwijst hierbij weliswaar naar tal van recente internationale bronnen en rechtspraak van andere landen, maar verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. De rechtspraak van buitenlandse nationale rechtbanken inzake asiel en migratie heeft geen precedentwaarde en verzoeker toont niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als deze omschreven in deze beslissingen.

Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verwerende partij heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijke vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er een risico bestaat dat hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan zonder een onderzoek van zijn asielaanvraag.

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk melding wordt gemaakt van de situatie in Griekenland. Er wordt immers overwogen:

“Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).”

en

“De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen. Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (in zeldzame gevallen werd deze verblijfsternijn overschreden was dit te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten worden voorgelegd aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en te worden ingegeven in de Eurodac-gegevensbank in toepassing van Verordening 343/2003”.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing de procedure uiteengezet inzake de “roze kaart” die aan asielzoekers wordt afgegeven en welke rechten zij hierdoor verkrijgen en wordt vermeld welke beroepsmogelijkheden en waarborgen er zijn tijdens de asielprocedure. De bestreden beslissing vermeldt tevens dat Griekenland geen asielzoekers terugwijst naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest van 2 december 2008 vaststelt dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan. Er wordt tevens verwezen naar buitenlandse rechtspraak.

De bestreden beslissing besluit: *“Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”*

Nu verzoeker volgens eigen verklaringen meer dan een jaar in Griekenland heeft verbleven, geen asielaanvraag heeft ingediend, niet verklaart hiertoe een poging te hebben ondernomen en nooit melding heeft gemaakt van een slechte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten, volstaat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet om aan te tonen dat hij het risico zou lopen op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De omstandigheid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 19 november 2009 in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof aan de Belgische overheid heeft meegedeeld dat het niet wenselijk is om verzoeker uit te wijzen naar Griekenland voor 3 december 2009, brengt niet automatisch mee dat de uitwijzing een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Zoals uit deze door verzoeker bijgevoegde beslissing blijkt, is dit een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof. Verzoeker geeft zelf niet aan dat deze vraag tot schorsing van de uitwijzing verdergaande gevolgen zou hebben dan deze vermeld in deze beslissing.

De omstandigheid dat deze schorsing van uitwijzing verlengd is tot 3 februari 2010, zoals meegedeeld door verzoeker ter zitting en zoals niet wordt tegengesproken door verwerende partij, verandert hier niets aan.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten niet hebben gereageerd op de vraag tot overname. Overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening 343/2003 mocht verwerende partij ervan uitgaan dat het laten verstrijken van de termijn zonder antwoord, gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gedurende zijn bijna twaalf maanden durende verblijf in Griekenland geen asielaanvraag heeft ingediend en nergens uit blijkt dat hij heeft verklaard dat er problemen zouden zijn geweest inzake de toegang tot de asielprocedure, kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing van onzorgvuldigheid getuigt. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld. In casu diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van de Verordening 343/2003 na te gaan welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er diende bijgevolg rekening te worden gehouden met de wettelijke bepalingen ter zake, met de stukken van het dossier en met de verklaringen van verzoeker die deel uitmaken van dit dossier. Griekenland is een lidstaat van de Europese Unie, er dient derhalve te worden vanuit gegaan dat verzoekers asielaanvraag er zal worden behandeld en dat hij een beroep kan doen op een procedure die voldoet aan de hoge

standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Nu verzoeker geen enkele verklaring heeft afgelegd waaruit het tegendeel zou blijken, diende verwerende partij hier geen onderzoek aan te wijden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET